– NE od wsi Krywe, kamieniołom w dolinie Sanu (49°15'N, 22°31'E; FV15): 22 VIII 2000, 2♀♀, leg. (foto) S. ROUYS et J. THEUERKAUF.

Z uwagi na dobry stan wód powierzchniowych Bieszczadów, należy oczekiwać tu odonatofauny bogatej i o naturalnym charakterze – a więc też i stwierdzenia wielu stanowisk *C. bidentata*. Dlatego fakt, że podane powyżej dane są pierwszymi na ten temat, świadczy o niskim stopniu zbadania tej krainy. Dotychczas podano z niej zaledwie 12 gatunków ważek. Lokuje to Bieszczady wśród najsłabiej zbadanych odonatologicznie krain geograficznych Polski. Konieczne jest więc podjęcie prac, mających na celu inwentaryzację odonatofauny Bieszczadów. Bez takich prac trudno sobie wyobrazić późniejsze analizy zmian tej fauny pod wpływem czynników naturalnych i antropogenicznych. Cenne są też wszelkie dane, nawet fragmentaryczne i dotyczące gatunków pospolitych, zbierane przy okazji innych badań, jak też pochodzące ze zbiorów muzealnych.

Dziękujemy Krzysztofowi PAŁCE za przekazanie okazów z doliny Smereka oraz Rafałowi BERNARDOWI za cenne uwagi wykorzystane w pracy.

Paweł BUCZYŃSKI, Lublin
Jörn THEUERKAUF, Osterholz-Scharmbeck (Niemcy)
Sophie ROUYS, Nouméa (Nowa Kaledonia)

297. Nowe dane o występowaniu *Diaspidiotus alni* (MARCHAL, 1909) (*Hemiptera*: *Coccoidea*: *Diaspididae*) w Polsce

New data on the occurrence of *Diaspidiotus alni* (MARCHAL, 1909) (*Hemiptera*: *Coccoidea*: *Diaspididae*) in Poland

KEY WORDS: *Coccoidea*, *Diaspididae*, *Diaspidiotus alni*, distribution, SE Poland, Sandomierska Lowland.

W Palearktyce rodzaj *Diaspidiotus* BERLESE reprezentowany jest przez 64 gatunki, w Europie Środkowej przez 15 gatunków (KOZAR F. (red.) 1998: Cataloque of Palearctic *Coccoidea*. Akademiai Kiado, Budapest. 526 ss.). W Polsce przedstawicielem tego rodzaju jest tylko *Diaspidiotus alni* (MARCHAL), który dotychczas został wykazany tylko raz, 65 lat temu z okolic Krakowa na *Alnus* sp. (KAWECKI Z., 1935: Spraw. Kom. Fizjogr. PAU, Kraków, **68/69**: 73-90.). Od tamtej pory nikt go nie spotkał nawet w tych regionach Polski, gdzie prowadzone były intensywne prace faunistyczne. Ponieważ materiał z Krakowa zaginął, KAWECKI uznał go za gatunek wątpliwy dla fauny Polski (KAWECKI Z., 1985: Kat. Fauny Polski, z. **5**. PWN, Warszawa. 108 ss.). Niemniej Koteja umieścił go w wykazie zwierząt Polski (KOTEJA J., 1991: [W:] RAZOWSKI J.(red.): Wykaz zwierząt Polski, t. **1**: 19-124.).

Prowadzone w ostatnich latach badania faunistyczne wykazały obecność tego tarcznika we wschodniej Małopolsce:

– Nizina Sandomierska: Korczowiska ad Sokołów Małopolski (EA77), 19 VIII 1999, 30 exx., leg. et det. B. ŁAGOWSKA.

Na wymienionym stanowisku *D. alni* występował licznie na pniach i gałęziach olch rosnących wokół niewielkiego zbiornika wodnego znajdującego się obok opuszczonej cegielni. Liczne tarczki przykrywające ciała obumarłych samic znajdowane były również na pniach olchy, z których zbudowane było ogrodzenie zbiornika.

D. alni jest gatunkiem europejskim, znanym z Austrii, Francji, Niemiec, Węgier i Ukrainy. Zaliczany jest do gatunków borealnych, najczęściej występuje na drzewach rosnących na brzegach rzek. Żyje na pniach i gałęziach *Alnus*, *Carpinus*, *Fagus*, *Populus*, *Quercus*. Na *Alnus* jest zwykle znajdowany pod odstającą, cienką warstwą kory.

Bożena ŁAGOWSKA, Lublin